

നബിദിനാഘോഷം

അൽഇർശാദും അൽമുർശിദും

സമസ്തക്കാരുടെ കുപ്രചാരണങ്ങളും

ചൈസൽ മുസ്ലിയാർ പുതുച്ചറവ്

നബിദിനാഘോഷം ബിദ്അത്താണെന്ന മുജാഹിദുകളുടെ അതിശക്തമായ പ്രചാരണത്തിനു മുന്നിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ കഴിയാത്ത സമസ്തക്കാർ അവസാനമായി പിടിച്ചുതുങ്ങുന്ന ഒരു പിടിവള്ളിയാണ് ‘വഹ്ഹാബികളുടെ’ മുൻഗാമികളും നബിദിനം ആഘോഷിച്ചിരുന്നവെന്ന പ്രചാരണം. 1936ലെ അൽമുർശിദും 1925ലെ അൽഇർശാദുമൊക്കെ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞ് പ്രസ്തുത പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വന്ന ലേഖനത്തിലെ ഒന്നുരണ്ടുവരികൾ അടർത്തിയെടുത്ത് വായിക്കുകയുണ്ടായി ചെയ്യുമ്പോൾ ‘വഹ്ഹാബികൾ’ ഉത്തരംമുട്ടുമെന്നാണ് ഇവരുടെ ധാരണ. ഈ പ്രചാരണത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എന്ത് എന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി സമസ്ത മുസ്ലിയാർക്കന്മാരുടെ അറിവിലേക്കായി ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മപ്പെടുത്തട്ടെ. അഥവാ, മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ കൂർആൻ, സുന്നത്ത്, ഇജ്മാഅ്, ഖിയാസ് എന്നിവയാണ്. പ്രമാണങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തത് ആരുപറഞ്ഞാലും അത് കെ.എം. മൗലവിയാണെങ്കിലും ഇ.കെ. മൗലവിയാണെങ്കിലും മറ്റേത് പണ്ഡിതനാണെങ്കിലും അത് തള്ളിക്കളയുകയും പ്രമാണങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നത് ആരുപറഞ്ഞാലും-സാക്ഷാൽ കാന്തപുരം മുസ്ലിയാർതന്നെ പറഞ്ഞാലും- (അയാൾ അങ്ങിനെ പറയാറില്ലെങ്കിലും) അത് സ്വീകരിക്കുക എന്നതുമാണ്. കാരണം, നബി(ﷺ) മുതൽ ഇങ്ങോട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ നേതാക്കൾ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച തത്വമതമാണ്. ഒന്നുരണ്ടു ഉദാഹരണം പറയാം. “ഇമാം അഹമദ് ബ്നു ഹമ്പൽ(رحمته)യോട് ചോദിക്കപ്പെട്ടു. ഇബ്നുൽ മുബാറക് ഇങ്ങനെ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇബ്നുൽ മുബാറക് ആകാശത്തുനിന്ന് ഇറങ്ങിയ ആളൊന്നുമല്ല. (ചോദ്യകർത്താവ്) വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഇബ്രാഹീം ബ്നു അദ്ഹമും അങ്ങിനെതന്നെയാണല്ലോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അഹമദ് ബ്നു ഹമ്പൽ(رحمته) പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നതെല്ലാം വഴിയോരത്തുള്ള നിർമ്മിതികളാണ്. നിങ്ങൾ അസ്ലിലേക്കാണ് നോക്കേണ്ടത്. ഒരിക്കലും വലിയവനായി തോന്നുന്ന ഒരാളുടേയും വാക്കിനുവേണ്ടി മതാധ്യാപനങ്ങൾ ഒഴിവാക്കപ്പെടാവതല്ല. കാരണം മതമാണ് വലുത്. കാരണം, അവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും അബദ്ധങ്ങൾ വരാം. ഒരുപക്ഷേ (ചില) ഹദീസുകൾ അവർക്ക് ലഭിച്ചില്ലെന്നും വരാം.” (തൽബിസു ഇബ്ലീസ് പേജ്. 136)

അബൂ യഅ്ല തന്റെ മുസ്നദിൽ (3/1317) ഉദ്ധരിക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഭവം നോക്കുക. അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉമർ(رضي الله عنه)വിന്റെ മകൻ സാലിംബ്നു അബ്ദില്ല(رضي الله عنه) പറയുന്നു: “ഞാൻ ഇബ്നു ഉമർ(رضي الله عنه) വിന്റെ കൂടെ പള്ളിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ‘ശാം’ കാരനായ ഒരാൾ വന്ന് ‘തമത്തുഇനെ’ (ആദ്യം ഉററു നിർവ്വഹിക്കുകയും പിന്നീട് ഇഹ്റാമിൽ നിന്ന് ഒഴിവാകുകയും ശേഷം ഹജ്ജിന്റെ സമയമാകുമ്പോൾ വീണ്ടും ഇഹ്റാമിൽ പ്രവേശിച്ച് ഹജ്ജ് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന രീതി.) ക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നല്ലതാണ്”. ചോദ്യകർത്താവ് തിരിച്ചുചോദിച്ചു: ‘താങ്കളുടെ പിതാവ് അത് വിലക്കൊടുങ്ങായിരുന്നല്ലോ?’ ഇബ്നു ഉമർ(رضي الله عنه) പറഞ്ഞു: “നിനക്ക് നാശം. നബി(ﷺ)പ്രവർത്തിക്കുകയും കൽപിക്കുകയും ചെയ്ത കാര്യം

എന്റെ പിതാവ് വിലക്കിയാൽ നീ എന്റെ പിതാവിന്റെ വാക്കാനോ സ്വീകരിക്കുക? അതോ പ്രവാചകന്റെ കൽപനയാണോ സ്വീകരിക്കുക. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: പ്രവാചക കൽപനതന്നെയാണ് സ്വീകരിക്കുക. ഇബ്നു ഉമർ(رضي الله عنه) പറഞ്ഞു. എങ്കിൽ ഇവിടുന്ന് എഴുന്നേറ്റ് പോകൂ”. (പിന്നെതിന് വെറുതെ ചോദ്യവുമായി വരുന്നു എന്നർത്ഥം) ഇതാണ് സ്വഹാബികളും താബിളുകളുമടക്കമുള്ള മുൻഗാമികളുടെ അധ്യാപനമെങ്കിൽ ആ നിലപാട്തന്നെയാണ് മുസ്ലിം സമുദായം സ്വീകരിക്കേണ്ടത് എന്ന് സമൂഹത്തെ പഠിപ്പിക്കുന്നവരാണ് മുജാഹിദുകൾ. എന്നിരിക്കെ അൽ ഇർശാദും അൽ മുർശിദുമൊക്കെ നബിദിനമാഘോഷിക്കാൻ പറഞ്ഞു എന്ന് കൾക്കു നോക്കേക്ക് തകരുന്നതല്ല ‘വഹ്ഹാബികളുടെ’ ആദർശമെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇനി നോക്കേണ്ടത് മുൻകാല മുജാഹിദ് നേതാക്കൾ അത് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നതാണ്. കേരള മുസ്ലിം ഐക്യസംഘം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അൽ ഇർഷാദ്. ഐക്യസംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്നത് ‘വഹ്ഹാബികൾ’ മാത്രമായിരുന്നില്ല എന്നും ഇന്ന് സമസ്തക്കാർ നേതാക്കളായിക്കൊണ്ടുപോയ പലരും അന്ന് ഐക്യസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളും നേതാക്കളുംവരെ ആയിരുന്നവരാണ് എന്നുമാണ് യഥാർത്ഥ്യം. ഐക്യസംഘത്തിൽ മാത്രമല്ല, പിന്നീട് കേരള ജന്മിയുത്തുൽ ഉലമ രൂപീകൃതമായപ്പോഴും അതിലും മേൽപറയപ്പെട്ട പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് തങ്ങളുടെ ചൂഷണ മനോഭാവം മാറ്റിവെക്കാതെ ഈ സംഘത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് മനസ്സിലായപ്പോഴാണ് 1926ൽ ‘സമസ്ത’ എന്നപേരിൽ ഒരു റിബൽ ജന്മിയുത്ത് തട്ടിപ്പടച്ചുണ്ടാക്കുന്നത്. അഥവാ, 1926 വരെ ആ വക പലരും ഐക്യസംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നർത്ഥം. അത്തരം ഒരു മുക്കൂട്ട് മുന്നണിക്ക് കൂർആനും സുന്നത്തും പൂർണമായി പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ സാധിക്കില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. അന്നുള്ള ‘വഹ്ഹാബികൾ’ തന്നെ പൂർണമായും ‘വഹ്ഹാബി’ ആദർശം മനസ്സിലാക്കാത്തവരായിരുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ ആദ്യപറഞ്ഞ പലകാര്യങ്ങളും പിന്നീട് പ്രമാണവിരുദ്ധമാണെന്ന് മനസ്സിലായപ്പോൾ തിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ് അൽ ഇർശാദിൽ നബിദിനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങൾ വരുന്നത്. അൽ ഇർശാദിലും പിന്നീട് 1936ലെ അൽ മുർശിദിലും ഇവിഷയകമായി ലേഖനമെഴുതിയത് പ്രധാനമായും ഇ.കെ. മൗലവിയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രസ്തുത ലേഖനങ്ങൾപോലും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള നബിദിനാഘോഷത്തെ വിമർശിച്ചുള്ളതാണ് എന്നാണ് യഥാർത്ഥ്യം. അതേ സമയം അതിനു പകരമായി നബി(ﷺ) യുടെ അധ്യാപനങ്ങൾ സമുദായത്തെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജനങ്ങളെ ദീനി വിഷയങ്ങളിലേക്ക് ആകൃഷ്ടരാക്കാൻ അവർ ചില പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുകയും അതിന് നബിദിനാഘോഷം എന്നും മൗലിദാഘോഷം എന്നുമൊക്കെ പേരുവെക്കുകയും ചെയ്തു എന്നത് ഈ ലേഖകൻ വിസ്മയപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്നാൽ ആ നിലക്കുള്ള സംരംഭംപോലും മൗലിദ് എന്ന കേവലം നിയന്ത്രണകൊണ്ടുതന്നെ ബിദ്അത്തായി മാറുമെന്ന് പണ്ഡിതോദ്ധരണികൾസഹിതം അതേ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്ത് മൗലിദ് ആഘോഷം എന്നുപേരിട്ടാലേ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം ജനങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കാനാവൂ എന്ന ചിന്തയായിരിക്കാം ആ ഒരു രീതി സ്വീകരിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ബിദ്അത്താണെന്ന് സ്വയം സമ്മതിക്കുന്നതിൽനിന്നുതന്നെ അതിന് പ്രമാണങ്ങളുടെ പിൻബലമില്ലെന്ന് അവർക്കും ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമായി. ഇനി പ്രസ്തുത ലേഖനങ്ങളുടെ പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ നമുക്കൊന്ന് നോക്കാം. ലേഖനത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലുള്ള ഏതാനും വരികളാണ് സാധാരണ സമസ്തക്കാരുടെ സ്റ്റേജുകളിൽ വായിക്കാറുള്ളത്. അതിപ്രകാരമാണ്. “റബീഉൽ അവ്വൽ മാസം ആരംഭംമുതൽ റസൂലുല്ലാഹി(ﷺ) ന്റെ മൗലിദ് കൊണ്ടാടുക എന്ന സമ്പ്രദായം മഗ്രിബ് മുതൽ മഗ്രിബ് വരെ നടന്നുവരുന്ന ഒന്നാണല്ലോ. മുസ്ലിമീങ്ങൾ താമസിച്ചുവരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്ത് ഈ ആചാരം ഇല്ലെന്ന് പറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.”

ഈ വരികൾ ആണ് പ്രധാനമായും അവർ ദുരുപയോഗം ചെയ്യാറുള്ളത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അറബിമലയാളത്തിലുള്ള ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പേരുതന്നെ ‘താരീഖുൽ മൗലിദി വഹൂക്മുഹൂ’ (മൗലിദാഘോഷത്തിന്റെ ചരിത്രവും വിധിയും) എന്നാണ്. ഈ ആഘോഷം നബി(ﷺ) യോ സ്വഹാബത്തോ മറ്റു സലഫുസ്സാലിഹുകളോ നടത്തിയിട്ടില്ലെന്നും അത് ബിദ്അ

ത്താണെന്നും സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഇന്ന് ലോകത്ത് എല്ലായിടത്തും നടക്കുന്ന ഒരു ആചാരമാണല്ലോ ഇത് എന്ന് പറയുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. ആ വരികളാണ് ഇവർ ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. ലേഖനം മുഴുവനും വായിച്ചാൽ അത് വ്യക്തമാകും. ഈ ഒരാഘോഷം നബിയെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുള്ള ശരിയായ ഫലത്തെ മനസ്സിലാക്കിയവർ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നുമൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ട് ഇ.കെ. മൗലവി തുടർന്നെഴുതുന്നു.

“എന്നാൽ റബീഉൽ അവ്വലിൽ മൗലിദ് കഴിക്കുന്നത് മുസ്ലിമീങ്ങളുടെ സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു ആദത്തായി തീരുകയാൽ അത് കഴിവുള്ളവരുടെ മേൽ വാജിബോ സുന്നത്തോ ആയിട്ടുള്ള ഒരു ദീനിയായ അമലാണെന്നും അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവർ തീർച്ചയായും ആക്ഷേപാർഹരാണെന്നും ജനങ്ങൾ പൊതുവെ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഈ അമലിന്റെ താരിഖും (ഇത് എന്നുമുതൽ ഉണ്ടായതാണെന്നും) ഇതിനെക്കുറിച്ച് ശറഇന്റെ ഉലമാക്കൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഹുക്മും പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നത് ആവശ്യമാകയാൽ അവയെക്കുറിച്ച് അൽപം വിവരിക്കാം. അല്ലാഹുതആലാ നമുക്ക് എല്ലാവർക്കും ഹഖിനെ വെളിപ്പെടുത്തിത്തരികയും അതനുസരിച്ച് നടക്കുവാൻ തൗഫീഖ് നൽകുകയും ചെയ്യട്ടെ. ആമീൻ”

ലേഖനംകൊണ്ട് ഇ.കെ. മൗലവി ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്ത് എന്ന് ഈ വരികളിൽ നിന്ന് വളരെ വ്യക്തമാകുന്നു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ഹിജ്റ 6-7 നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച മുളഫ്ഫർ രാജാവാണ് ഇത് ആദ്യമായി ഉണ്ടാക്കിയത് എന്ന് പറഞ്ഞതിന് ശേഷം മുളഫ്ഫർ രാജാവിന്റെ ചരിത്രവും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ മൗലിദിന്റെ രൂപവുമൊക്കെ വിശദീകരിച്ചു. ശേഷം അൽ ഇർശാദ് തുടരുന്നു:

“അപ്പോൾ റസൂലുല്ലാഹി (സ്വ) തങ്ങളുടേയും സ്വഹാബത്തിന്റെയും കാലത്താകട്ടെ ഏറ്റവും വൈറായ കാലമാണെന്ന് നബി(സ്വ) തങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ മൂന്ന് നൂറ്റാണ്ട് കഴിയുന്നതിന് മുമ്പ് എപ്പോഴെങ്കിലുമൊക്കട്ടെ ഇസ്ലാം ലോകം മുഴുവൻ ഐക്യകണ്ഠേന മുതലകായ മുജിതഹിദുകളാണെന്ന് സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളവരും അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിന്റെ ഇമാമീങ്ങളുമായ ആ മഹാത്മാക്കളുടെ കാലത്താകട്ടെ റബീഉൽ അവ്വലിൽ പ്രത്യേകമായി മൗലിദ് കൊണ്ടാടുക എന്ന ഈ ആചാരം ഉണ്ടായിരുന്നതേയില്ല എന്ന് മനസ്സിലായല്ലോ. ഇപ്പോൾ മശ്റിഖിലും മശ്റിഖിലുമുള്ള മുസ്ലിമീങ്ങൾ ജൂഹൂറും (ഭൂരിപക്ഷം) ഈ മൗലിദ് കഴിക്കുക എന്നത് നല്ലതാണെന്ന് തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പള്ളികളിൽവെച്ച് മൗലിദ് ഓതുവാനായി അവർ യോഗം കൂടുന്നു. ചിലർ അതിനായി അവരുടെ വീടുകളിൽ സൽക്കാരമുണ്ടാക്കി അവിടേക്ക് സാധിക്കുന്നവരെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ച് അവിടെ വെച്ച് മൗലിദ് കഴിക്കുന്നു. ഇത് റസൂലുല്ലാഹി (സ്വ) തങ്ങളുടെ തിരുജനന ദിവസത്തിൽതന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നില്ല.”

നോക്കൂ സുഹൃത്തേ, ഇത്ര വ്യക്തമായി എഴുതിയ ഒരു ലേഖനമാണ് മുസ്ലിയാക്കന്മാർ പച്ചയായി ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. തുടർന്ന് ലേഖകൻ എഴുതുന്നു:

“ഇനി ഇപ്രകാരമുള്ള മൗലിദിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഉലമാഉശ്ശർഅ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഹുക്മ് എന്താണെന്ന് ചിന്തിക്കാം. ഉലമാക്കളിൽ ചിലർ ഇത് മദ്മൂമത്തായ (ആക്ഷേപാർഹമായ) ബിദ്അത്താണെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാരണം, ഇത് ദീനിൽ മശ്റൂഅ് (നിയമിക്കപ്പെട്ടത്) അല്ലാതിരിക്കവെ ഒരു മതാചാരമായി എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു ദീനിയായ ഇബാദത്തായി എണ്ണപ്പെടുന്നു. പൊതുജനങ്ങൾ ഇത് മശ്റൂഅ്താണെന്ന് വിചാരിച്ചുവരുന്നു. വേറെ ചില ഉലമാക്കൾ പറയുന്നത് ഇത് ഹസനത്തായ (നല്ലതായ) ബിദ്അത്താണെന്നാണ്”.

ശേഷം നല്ല ബിദ്അത്താണ് എന്നുപറഞ്ഞ ഇമാം സുയൂത്രിയുടേയും മറ്റും വാക്കുകൾ ലേഖകൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. തുടർന്ന് മാലികീ പണ്ഡിതനായ ഇബ്നുൽ ഹാജ് തന്റെ മദ്ഖലിൽ പറഞ്ഞകാര്യം ഇപ്രകാരം ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“ഹറാമോ മഖ്റൂഹോ ഖിലാഹുൽ ഔലയോ ആയ യാതൊരു സംഗീതവും വിനോദവും മറ്റും ഒന്നും കൂടാതെതന്നെ മൗലിദ് കഴിക്കുന്നതായാലും മൗലിദ് എന്ന നിയന്ത്രണകൊണ്ടുതന്നെ അത് ബിദ്അത്താകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അത് ദീനിൽ ഏറ്റുമാണ്. പൂർവ്വികന്മാരായ സലഫിങ്ങളുടെ അമലിൽ പെട്ടതല്ല. സലഫിങ്ങളോട് തുടരുന്നതാകുന്നു ഏറ്റവും നല്ലത്. എന്നുമാത്രമല്ല, അവരുടെ നടപടിക്ക് വിരോധമായി ഒരുനിയന്ത്രണകൂടി ഏറ്റുമാറിൽ ഏറ്റവും നിർബന്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. കാരണം, റസൂലുല്ലാഹി(സ്വ) തങ്ങളുടെ സുന്നത്തിനോട് തുടരുന്നതിലും നബിയുടെയും നബിയുടെ സുന്നത്തിനേയും തർജ്ജീം ചെയ്യുന്നതിലും ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും അധികം ശ്രദ്ധയും ഉൽസാഹവുമുള്ളവർ അവർ (സലഫിങ്ങൾ) തന്നെയായിരുന്നു. അവരിൽനിന്ന് ഒരാളെങ്കിലും മൗലിദ് എന്ന നിയന്ത്രണമോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ഒരു അമൽ ചെയ്തതായി നഖ്ൽ (റിപ്പോർട്ട്) ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നാം അവരുടെ പിൻഗാമികളാണ്. അപ്പോൾ അവർക്ക് വിശ്വസ്യമായിട്ടുള്ളത് നമുക്കും വിശ്വസ്യമാകും.” (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

വളരെ വ്യക്തമായി കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും ലേഖകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നത് ദീനിൽ പുതിയ ആചാരമുണ്ടാക്കാൻ പാടില്ലെന്നും അത് ശരിയല്ലെന്നും തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക രൂപമോ ഭാവമോ ഇല്ലാതെ ഒരു അമലോ ഇബാദത്തോ ആയി മാറാതെ നബി ചരിത്രങ്ങൾ പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും റബീഉൽ അവ്വൽമാസം വിനിയോഗിക്കണമെന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു. എന്നാൽ അതും പിന്നീട് ഒരു ബിദ്അത്തിലേക്കാണ് എത്തുക എന്നതാണല്ലോ ബിദ്അത്തുകളുടെ ചരിത്രം നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നത്.

തന്റെ ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് ഇന്ന് നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള മൗലിദ് കിതാബുകളെ വിമർശിക്കുകയും അതിലുള്ള ദഹ്വയും മൗദുഘമായ ഹദീസുകളെ ആക്ഷേപിക്കുകയും ഇനി ശരിയായ വല്ല സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അത് അറബിയിലാകയാൽ അത് ആർക്കും മനസ്സിലാകാതെ പോകുന്നതിനാൽ അതുകൊണ്ട് യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്നും കൂടി ലേഖകൻ തുറന്നെഴുതുന്നു. ഈ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾതന്നെയാണ് അൽമുർശിദിലും പറഞ്ഞത്. അതിലിത്ര കൂടി പറയുന്നു:

“എന്നാൽ ഈ മാസത്തെ നാം എങ്ങനെ കൊണ്ടാടണം. നബി(സ്വ) യുടെ നേരെ നമുക്കുള്ള ബഹുമാനത്തെ എങ്ങനെ പ്രദർശിപ്പിക്കണം എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പറയുന്നതിന് മുമ്പായി ഇന്ന് നാം റബീഉൽ അവ്വൽ മാസത്തെ എങ്ങനെ കൊണ്ടാടുന്നുവെന്നും നബിയോട് നമുക്കുള്ള ബഹുമാനത്തെ എങ്ങനെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്നുവെന്നും നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം. റബീഉൽ അവ്വൽ മാസം വന്നാൽ വീടുതോറും മൗലിദ് ഓടുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് അനേകംകാലമായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടന്നുവരുന്നത്. ഈ സമ്പ്രദായം കൊണ്ട് നബി(സ്വ) യുടെ ജീവചരിത്രം പഠിക്കുവാനോ തിരുമേനിയുടെ ചര്യകളെ അറിയുവാനോ സാധിക്കുന്നില്ല. മൗലിദുകളാകട്ടെ നമ്മളിൽ അധികപേർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത അറബിഭാഷയിലാണ്. നബിയുടെ ശരിയായ ജീവചരിത്രം അവയിൽ ഇല്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. മിക്ക മൗലിദുകളിലും ജനനം മുതലുള്ള വിവരം മാത്രമായിരിക്കും. ചിലതിൽ ജനനദിവസമുണ്ടായ അത്ഭുത സംഭവങ്ങളും ശൈശവകാലത്തെ ഏതാനും വിവരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ബാക്കിയുള്ളത് ചില വിസ്തകളാണ്. വിസ്തകളിൽ അധികവും അടിസ്ഥാന രഹിതങ്ങളെന്നുതന്നെ പറയാം. അത്തരത്തിൽ അറബി ഭാഷയിലുള്ള മൗലിദ് മൂക്രിയോ മൂല്ലയോ വന്ന് ഒരു ഭാഗത്തിരുന്ന് ചൊല്ലിപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് എന്തൊരു ഫലമാണ് സിദ്ധിക്കാനുള്ളത്. മൂല്ലചൊല്ലുന്നത് എന്താണെന്ന് മൂല്ലക്കുതന്നെ മനസ്സിലായിരിക്കുകയില്ല. ചൊല്ലിക്കുന്നവന്റെ സ്ഥിതിയും അതുതന്നെ. റബീഉൽ അവ്വൽ കൊണ്ടാടേണ്ടത് ഇങ്ങനെയാണോ? ഇതുകൊണ്ടാണോ നബിയോടുള്ള ബഹുമാനത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടത്? നബി(സ്വ) യോട് നമുക്കുള്ള ബഹുമാനത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടത് നബിയുടെ ചര്യകളേയും സന്ദേശങ്ങളേയും പഠിക്കുകയും തിരുമേനിയെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ്. നബിയെ പിന്തുടരുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ നാം അല്ലാഹുതന്ത്രലയുടെ സ്നേഹത്തിന് പാത്രവാന്മാരായിത്തീരുന്നതല്ല.” (അൽ മുർശിദ്. ഹിജ്റ- 1355 റബീഉൽ അവ്വൽ) (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

ചിന്തിക്കൂ സഹോദരാ, ഏതൊരാൾക്കും മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിലുള്ള അറബി-മലയാളത്തിലുള്ള ഒരു ലേഖനം ഇത്ര പച്ചയായി ഈ സമസ്ത മുല്ലമാർ ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുവെങ്കിൽ കൂർആനും ഹദീസും മറ്റുകിതാബുകളും ഇവർ ഏതു തരത്തിലായിരിക്കും ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുക? ഇനിയും ഇവരുടെ വാലിൽ കടിച്ചുതുങ്ങി ആവിറം നഷ്ടപ്പെടുത്തണോ?

വാൽക്കഷണം: നബിദിനമാഘോഷിക്കാൻ 'വഹ്ഹാബികളുടെ' പൂർവ്വികന്മാർ അൽ ഇർശാദിലൂടെയും അൽ മുർശിദിലൂടെയും ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു എന്ന് പച്ചക്കള്ളം പറയുന്നവരേ, ആ ലേഖനങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്റ്റേജിൽ വെച്ച് മുഴുവനായും വായിക്കാൻ തയ്യാറുണ്ടോ.